

Side, nemlig hans Udtalelse om, hvorledes der efter hans Mening vil være at forholde med de større Jordbrug, som dannes af, hvad han kaldte forskjelligartet Jord. Jeg hørte den høitærede Minister sige „Ja“ den Gang, den ærede Ordfører havde udtalt sin Mening om dette Punkt, og jeg ser deri, hvis det ikke modsiges af den høitærede Minister, en Tilfælgelse af, at han ogsaa tiltræder denne Forstaaelse af Bestemmelsen i § 4. (I den rige ministeren: Ja) —

Jeg maa derimod tilstaa, at hvad den ærede Ordfører udtalte om det lille ufyldige Wædringsforslag under Nr. 13, noget har forhauset mig. Den ærede Ordførers Stilling var jo ved Sagens 2den Behandling den, at samtlige Regler i den nu foreliggende § 4 om, hvad der er fæsteligtig Jord, kaldt sammen med de hidtil gjældende Regler derom, naar disse bleve rigtig forstaaede og anvendte. Den ærede Ordfører eller rettere Udvalgets Flertal har imidlertid dog nu fundet sig foranlediget til selv at foreslaa Bestemmelsen om den tilbagevirkende Kraft ændret for to af de i § 4 nævnte Tilfælde, hvorimod den ærede Ordfører modsætter sig, at man ogsaa berøver den tredie Bestemmelse i § 4, den under Nr. 1, dens tilbagevirkende Kraft. Jeg kunde forstaa, hvis den ærede Ordfører for Flertallet i Udvalget, i fuld Sikkerhed om, at dets Opfattelse og Forstaaelse af den nu gjældende Lovgivning var den ene rette, og at denne navnlig havde faaet et saa rigtigt og korrekt Udtryk i de af Udvalget foreslaaede Bestemmelser, at der ikke kunde reises nogen Tvivl om, at disse ikke indeholdt noget Nyt, ganske havde undladt ogsaa nu at foreslaa tilføjet til § 4, at de tidligere Tilfælde skulde afgjøres efter den gjældende Ret; men, hvad jeg derimod ikke kan forstaa, det er, at den ærede Ordfører stiller sig anderledes til det ene af disse Tilfælde end til de to andre. — I mine Tanker ere de nemlig fuldstændig ens. — Det blev ganske rigtig bemærket af den høitærede Minister, ligesom ogsaa af den ærede Ordfører, at Bestemmelsen i det 1ste Stykke af § 1 ikke kan give Anledning til nogen som helst Tvivl. Dette er egentlig en Selvfølge, thi det Udtryk, der bruges i første

Stykke af § 1, er „en Fæstegaard“, og, at en Fæstegaard er fæsteligtig, derom kan der jo fornøftigvis ikke være nogen Tvivl. Men saa bliver Tvivlen rigtignok saa meget stærkere med Hensyn til Forstaaelsen af det 2det Stykke. Den ærede Ordfører har vel ved denne Behandling udtalt, at Udvalget har gjort sig sin allerbedste Umage for at faae udtrykt i det 2det Stykke af § 1, hvad der efter den nu gjældende Ret maa betragtes som en Fæstegaard; men jeg beklager i saa Tilfælde kun, at denne allerbedste Umage fra Udvalgets Side ikke har fundet noget Udtryk i Wædringsforslagene, og dette forekommer mig saa meget mere bekyndeligt, som mine Indvendinger mod denne urigtige Affattelse af 2det Stykke i § 1, forsaavidt dette kun skulde udtale, hvad der nu utvivlsomt maatte anses for at være en Fæstegaard, jo endogsaa ved 2den Behandling til en vis Grad bleve anerkjendte af den ærede Ordfører for at være rigtige, idet han, som allerede før omtalt, sagde, at, hvis man var gaaet for nær paa nogle Punkter, saa havde man derimod givet noget for meget paa andre Punkter, og at der altsaa var ydet Kompensation. De Indvendinger, som jeg i saa Henseende i det Mindste er fremkommen med, ere altsaa ikke blevne modsagte, og jeg anser det saaledes næsten for ganske overflødigt endvidere at henvise til, at den høitærede Minister jo ogsaa allerede ved 2den Behandling udtalte, at det omtalte 2det Stykke af § 1 ikke definerede en Gaard aldeles efter de nu gjældende Begreber. Men jeg kan selvfølgelig heller ikke forstaa, at Produktet af Udvalgets allerbedste Umage for at faae det 2det Stykke af § 1 rigtig affattet er blevet til 0 i Retning af Wædringsforslag til 3die Behandling. Jeg har efter det Overtal af Stemmer, som ved Afstemningen ved 2den Behandling afgjorde, at det 2det Stykke af § 1 skulde blive staaende, selvfølgelig anset det for overflødigt paany at stille Forslag om, at dette Stykke skulde gaa ud, og jeg maa derhos tilstaa, at jeg har fundet mig meget lidet opfordret til selv at forsøge paa eller at opfordre Venner til at forsøge paa at løse den særdeles vanskelige